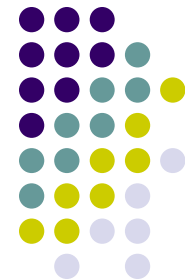

Мрежово програмиране

UDP сокети

Интерфейсът на сокетите описва набора от програмни функции или процедури, позволяващи разработването на приложения за използване в TCP/IP мрежите.

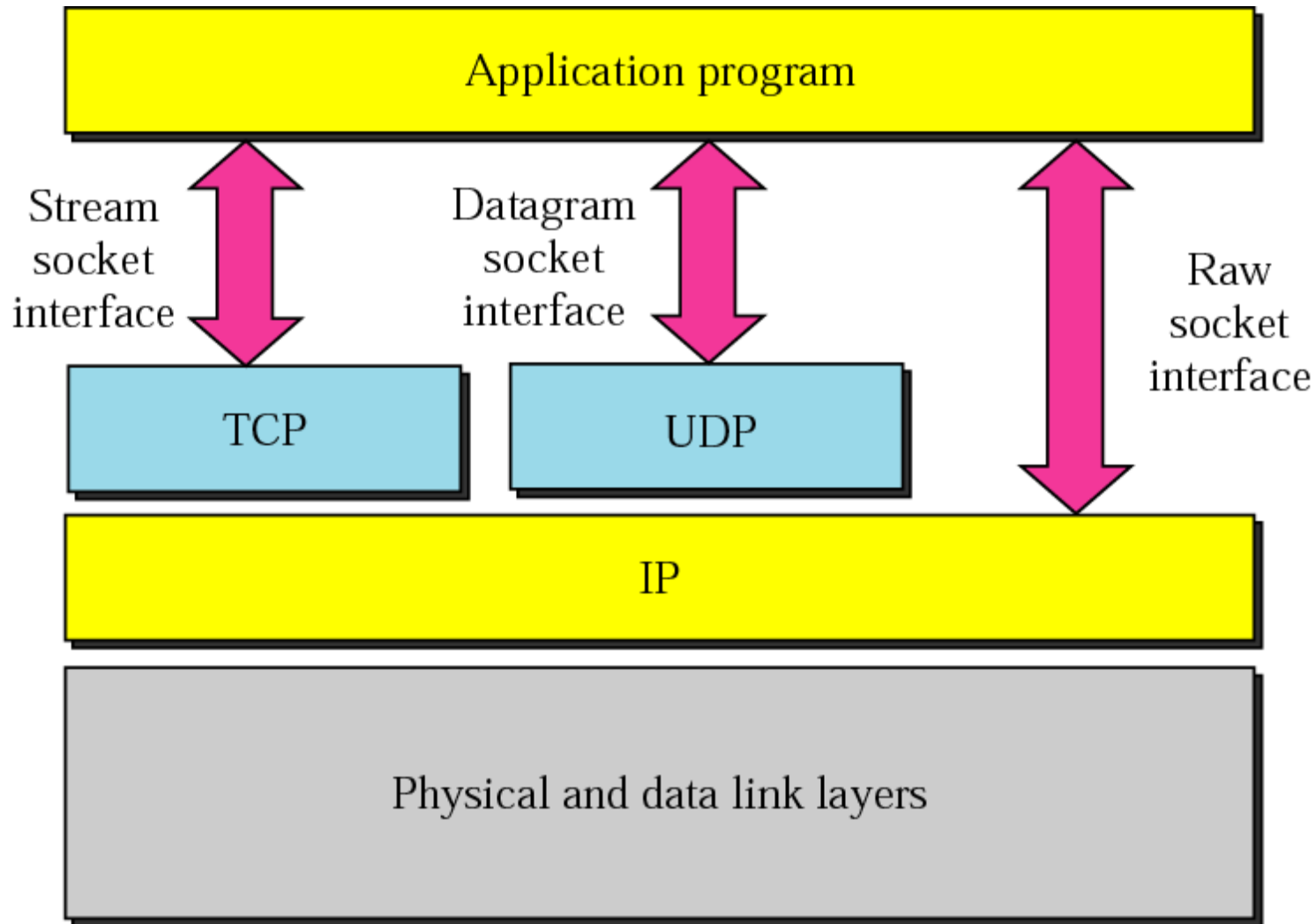

През осемдесетте години на миналия век ARPA е финансирала реализацията на TCP/IP протоколите за UNIX в Калифорнийския университет в град Бъркли.

Група от изследователи-програмисти разработва интерфейс за приложно програмиране за TCP/IP мрежови приложения (TCP/IP API).

Този интерфейс бил наречен *сокети на TCP/IP* (TCP/IP sockets).

Socket Types

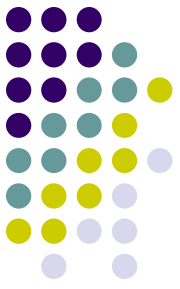

TCP протокол

- *Надежден* – ако се изгуби или повреди TCP сегмент, реализацията на TCP ще открие това и повторно ще предаде необходимия сегмент.
- *На база на логическо съединение* – преди да започне да предава данни TCP установява с отдалечената машина съединение, обменя с нея служебна информация.
- *С непрекъснат поток от данни* – TCP осигурява механизъм за предаване, позволяващ прехвърлянето на произволен брой байтове.

UDP протокол

- *Ненадежден* – UDP няма вграден механизъм за откриване на грешки, нито средства за повторно предаване на повредени или изгубени данни.
- *Без установяване на логическо съединение* – преди да предава данни UDP не установява логическо съединение. Информацията се предава като се предполага, че приемащата страна я очаква.
- *Основен на дейтаграми* – UDP позволява на приложенията да прехвърлят информацията във вид на съобщения, предавани посредством дейтаграми, които се явяват единици за предаване на данни в UDP. Приложението е длъжно самостоятелно да разпределя данните в различни дейтаграми.

UDP е полезен, когато мощните механизми за осигуряване на надеждност на TCP, не са задължителни.

UDP протоколът съхранява границите на съобщенията, определяни от приложния процес.

Той никога не обединява няколко съобщения в едно цяло и не дели едно съобщение на части.

Системните примитиви за вход-изход в UNIX изглеждат като последователен цикъл, съставен от операции от типа *отваряне-четене-записване-затваряне*.

Първоначално разработващите интерфейса на сокетите изследователи са пробвали да накарат мрежовия вход-изход да функционира по същия механизъм, както всеки друг вход-изход в UNIX.

* Everything in Unix is a file

Проблеми

- Разработчиците на сокетите са могли лесно да реализират такъв API за входно-изходната системата на UNIX, в който програмистът да може да създаде програма-клиент, активно установяваща мрежово съединение. Но същият този API е длъжен да позволи създаването и на програми-сървъри, пасивно чакащи, докато някой не се обърне към тях. Обичайната система за вход-изход на UNIX на практика не може пасивно да въвежда и да извежда данни.
- Разработчиците са били принудени да създадат набор от нови функции за обработка на пасивни операции за въвеждане-извеждане.

- Стандартните функции за вход-изход в UNIX лошо могат да установяват съединение - те използват фиксиран адрес на файла и устройството за обръщение към него. Адресът на файла или на устройството за всеки компютър е постоянна величина. Съединението (или пътят) към файла или устройството е достъпно през целия цикъл на запис-четене, т.е. докато програмата не затвори съединението.
- Фиксираният адрес е добра идея, ако протоколът за предаване на данни е ориентиран на съединение. За неориентираните на съединение протоколи фиксираният адрес е проблемен.

В отговор на системното извикване UNIX връща така наречения *дескриптор на файла* (file descriptor); понякога го наричат указател (file handler).

Дескрипторът на сокетите в интерфейса както по-рано се е наричал дескриптор на файла и информацията за сокета се съхранява в същата таблица, в която и дескрипторите на файловете.

Разликите между дескриптора на сокета и дескриптора на файла

- дескрипторът на сокета не съдържа никакви определени адреси или целеви пунктове на мрежовото съединение- дескрипторът на сокета не представлява определена мрежова точка (endpoint)

Опростено представяне на структурата от данни на сокета

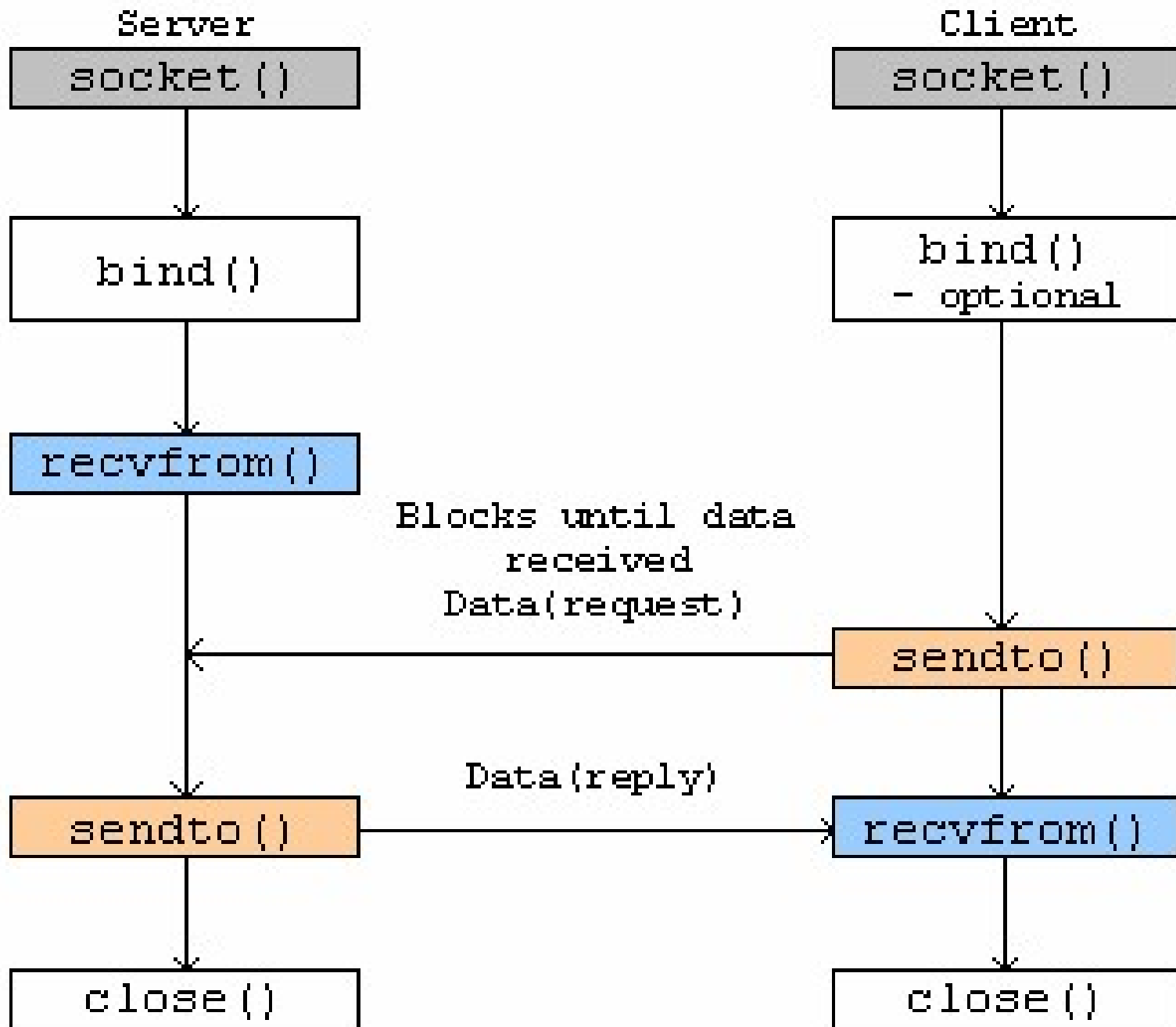

Таблица с индексните дескриптори

Указател към вътрешна структура

Структура от данни на сокета

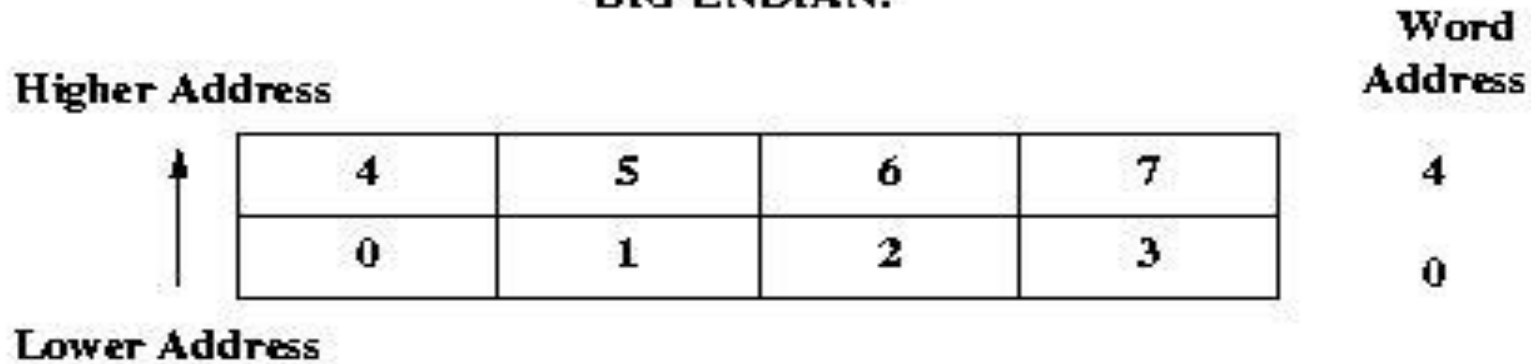
→ Семейство протоколи
Тип на услугата
Локален IP адрес
Отдалечен IP адрес
Локален номер на порт
Отдалечен номер на порт

Проблеми на представянето

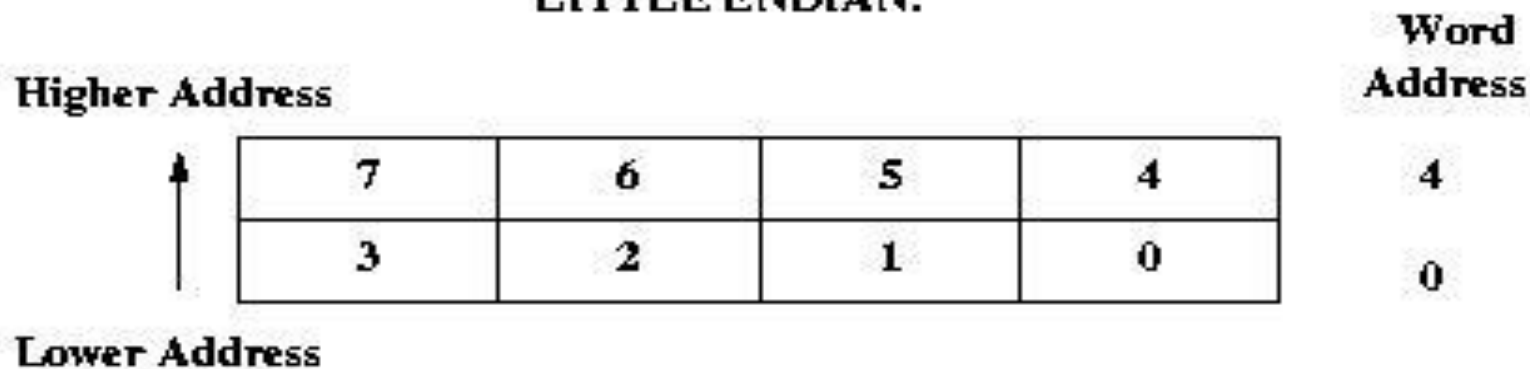

BIG ENDIAN:

- * Most-significant byte at lowest address.
- * Word is addressed by most-significant byte

LITTLE ENDIAN:

- * Least-significant byte at lowest address.
- * Word is addressed by least-significant byte

- Предаването от един изчислителен комплекс към друг на символна информация, като правило (когато един символ заема един байт), не поражда проблеми.
- Обаче за числова информация ситуацията се усложнява.
- Целите числови данни от представянето, прието на компютъра-изпращач, се преобразуват от потребителския процес в мрежова подредба на байтовете, в такъв вид пътешестват по мрежата и се превеждат в необходимата подредба на байтовете на машината-получател от процеса, за който те са предназначени.

В i80x86 е приета подредба на байтовете, при която младшите байтове на цяло число имат младши адреси. При мрежовата подредба на байтовете, приета в Интернет, младши адреси имат старшите байтове на числото.

Нека имаме две цели 32-битови числа:

0XFFC3B2A7 и 0X21F2CE07,

които са записани в паметта последователно.

little-endian = host order   A7 B2 C3 FF 07 CE F2 21

big-endian=network order   FF C3 B2 A7 21 F2 CE 07

Функции за преобразуването на реда на байтовете


```
#include <netinet/in.h>
unsigned long int htonl(
    unsigned long int hostlong);
unsigned short int htons(
    unsigned short int hostshort);
unsigned long int ntohl(
    unsigned long int netlong);
unsigned short int ntohs(
    unsigned short int netshort);
```


- За числата с плаваща точка всичко е в пъти по-сложно. На различните машини могат да се различава не само реда на байтовете, но и формата на представяне на това число. Прости функции за тяхното коригиране не съществуват.
- Ако се налага да се обменят реални данни, тогава или това следва да се прави в хомогенна мрежа, съставена от еднакви компютри, или да се използват символни и цели данни за предаването на реални стойности.

Функции за преобразуване на IP адреси


```
#include <sys/socket.h>
```

```
#include <arpa/inet.h>
```

```
#include <netinet/in.h>
```

```
int inet_aton(const char *strptr,  
             struct in_addr *addrptr);
```

```
char *inet_ntoa(struct in_addr *addrptr);
```


Функцията `inet_aton` преобразува символен IP адрес, разположен според указателя `strptr`, в числово представяне в мрежова подредба на байтовете и го записва в структурата, разположена на адреса `addrptr`. Функцията връща стойност 1, ако в стринга е записан правилен IP адрес и стойност 0 в противен случай.

Структурата от типа `struct in_addr` се използва за съхранение на IP адресите в мрежова подредба на байтовете:

```
struct in_addr {  
    in_addr_t s_addr;  
};
```

Това, че се използва структура, състояща от една променлива, а не самата 32-битова променлива, се е получило исторически.

Функцията `inet_addr` често пъти се използва в програмите. Тя получава стринг и връща адрес (вече в мрежова последователност на байтовете). Проблемът при тази функция е в това, че стойността `-1`, връщана при грешка, представлява коректен адрес **255.255.255.255**

За обратното преобразуване се прилага функцията `inet_ntoa()`. Числовото представяне на адреса в мрежова подредба на байтовете е длъжно да бъде записано в структурата от типа `struct in_addr`, адресът на която `addrptr` предава на функцията като аргумент. Функцията връща указател към стринг, съдържащ символно представяне на адреса. Този стринг се поставя в статичен буфер, като при следващи извиквания новото съдържимо заменя старото.

Функция `bzero()`

```
#include <string.h>
```

```
void bzero(void *addr, int n);
```

Функция `bzero` запълва първите `n` байта, започвайки от адреса `addr` с нулеви стойности. Функцията нищо не връща.

`bzero ()`, `bcopy ()` и `bcmp ()` позволяват да се инициализира символен низ от нули, да се копира един низ в друг и да се сравнят два стринга, съответно. В дадения случай, става дума за примитивите в BSD. Подобни примитиви има и в системите на базата на System V: `memset ()`, `memcpy ()` и `memcmp ()`.

Създаване на сокет

Системен примитив `socket()`


```
#include <sys/types.h>
```

```
#include <sys/socket.h>
```

```
int socket(int domain, int type,  
           int protocol);
```

- С всеки сокет се свързват три атрибута: домейн, тип и протокол.
- Тези атрибути се задават при създаването на сокета и остават непроменени през цялото време на съществуването на сокета.

Параметърът domain определя семейството протоколи

- PF_INET- за TCP/IP семейството протоколи;
- PF_UNIX- за семейството вътрешни протоколи на UNIX, още наричано UNIX domain.

Параметърът `type` определя семантиката на обмена на информацията

- `SOCK_STREAM`- за свързване чрез установено виртуално съединение;
- `SOCK_DGRAM`- за обмен на информация чрез съобщения.

SOCK_STREAM

Data streams

Потоково предаване

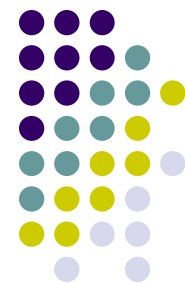
- Мрежовата подсистема на операционната система създава два потока, по които данните се предават в двете посоки (скоростта варира).
- В TCP/IP протоколния стек съществува само един протокол за потокови сокети – TCP (затова третият параметър за транспортните протоколи на TCP/IP се игнорира).

SOCK_DGRAM

Data packets

Пакетно предаване

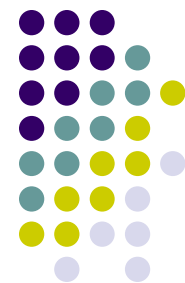
- Данните се предават на порции.
- В TCP/IP протоколния стек съществува само един протокол за дейтаграмни сокети – UDP (затова третият параметър за транспортните протоколи на TCP/IP се игнорира).

Параметърът protocol

- този параметър ще го задаваме равен на 0.

Иначе използваните протоколи са няколко и трябва или много да се задълбочим в реализацията на сокетите или да създаваме свой собствен протокол.

- В случай на успешно приключване системният примитив връща файлов дескриптор (стойност по-голяма или равна на 0), който ще се използва като *указател към създадения комуникационен възел* при всички следващи мрежови извиквания. При възникване на някаква грешка връща -1.

- Указателят към структурата от данни за създадения сокет се разполага в таблицата на отворените файлове на процеса, подобно на това, както работи за програмните канали (pip'ове, FIFO).
- Системният примитив връща на потребителя файлов дескриптор, съответстващ на попълнения елемент на таблицата, който наричаме дескриптор на сокета.
- Такъв начин за съхраняване на информация за сокета позволява първо: процесите-деца да я наследяват от процесите-родители и второ: да се използват за сокети част от системните примитиви, вече изучавани при работа с програмните канали (pip'ове и FIFO): `close()`, `read()`, `write()`.

Настройка на адреса на сокета. Системен примитив `bind()`

```
#include <sys/types.h>
#include <sys/socket.h>
int bind(int sockd,
        struct sockaddr *my_addr,
        int addrlen);
```

Първият параметър на примитива `sockd` е длъжен да съдържа дескриптора на сокета, за който се прави тази настройка на адреса.

Параметърът `my_addr` представлява адрес на структурата `struct sockaddr`, съдържаща локалната част на пълния адрес на сокета

Структурата-шаблон `struct sockaddr` е описана във файла `<sys/socket.h>` по начина:

```
struct sockaddr {  
    short sa_family; // Семейство адреси, AF_xxx  
    char sa_data[14]; // 14 байта за разполагане на адреса  
};
```

Тя трябва да е конкретизирана (в зависимост от използваното семейство протоколи) и запълнена преди извикването.

Параметърът `addrlen` трябва да съдържа фактическата дължина на структурата, адреса на която се предава като втори параметър.

- Тази дължина при различните семейства протоколи и даже в рамките на едно семейство протоколи може да бъде различна (например за UNIX Domain).
- Размерът на структурата, съдържаща адрес на сокета, за TCP/IP семейството протоколи може да бъде определен като `sizeof(struct sockaddr_in)`.

Системният примитив връща стойност 0 при нормално приключване и -1 при регистрирана грешка.

Ще използваме адрес на сокета от следния вид, описан във файла <netinet/in.h>:

```
struct sockaddr_in{
    short sin_family;
    /* Избраното семейство протоколи за TCP/IP - PF_INET */
    unsigned short sin_port;
    /* 16 бита № на порт в мрежова подредба на байтове */
    struct in_addr sin_addr;
    /* Адрес на мрежовия интерфейс */
    char sin_zero[8];
    /* Това поле е задължително да бъде запълнено с нули */
};
```


Номер на порт

- 0 - избира се от ОС;
- от 1 до 1023 – забранено;
- от 1024 до 49151 – нежелателно;
- 49152 до 65535 – разрешено за потребителски процеси.

Съществуват два варианта за задаване на номер на порт: фиксиран порт по желание на потребителя и порт, който произволно е зададен от операционната система (0).

IP адресът при настройката може да бъде на конкретен мрежов интерфейс, а може да бъде зададен за цялата изчислителна система. В първия случай в качеството на стойност на полето на структурата `sin_addr.s_addr` се използва числова стойност на IP адреса на конкретния мрежов интерфейс в мрежова подредба на байтовете. Във втория случай тази стойност трябва да е равна на стойността на константата `INADDR_ANY`, приведена към мрежова подредба на байтовете.

Системни примитиви `sendto()` и `recvfrom()`


```
#include <sys/types.h>
#include <sys/socket.h>
int sendto(int sockd, char *buff,
           int nbytes, int flags,
           struct sockaddr *to, int addrlen);
int recvfrom(int sockd, char *buff,
             int nbytes, int flags,
             struct sockaddr *from, int addrlen);
```


За изпращане на дейтаграми се прилага системния примитив `sendto()`. В него участват следните параметри:

- дескриптор на сокета, чрез който се изпраща дейтаграмата;
- адрес на област от паметта, където се намират данните, които са длъжни да съставляват съдържателната част на дейтаграмата и тяхната дължина;
- флагове, определящи поведението на системния примитив (в нашия случай те винаги ще са 0);
- указател към структурата, съдържаща адреса на сокета на получателя и нейната фактическа дължина.

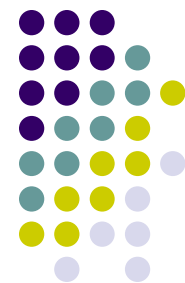
- Системният примитив връща -1 при възникване на грешка и броя на реално изпратените байтове при нормална работа. Нормалното приключване на системния примитив не означава, че дейтаграмата вече е напуснала вашия компютър. Дейтаграмата първо се помещава в системния мрежов буфер, а нейното реално изпращане може да стане след възврата (return) от системния примитив. Примитивът `sendto()` може да се блокира, ако в мрежовия буфер не достига място за дейтаграмата.

За четене на приетите дейтаграми и за определяне адреса на изпращача служи системния примитив `recvfrom()`.

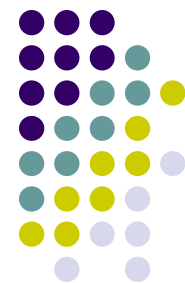
Параметрите на примитива са:

- Дескриптор на сокета, чрез който се приема дейтаграмата.
- Адрес на областта от паметта, където следва да се заредят данните, съставляващи съдържателната част на дейтаграмата.
- Максимална дължина, допустима за дейтаграмата. В случай, че броят на данните в дейтаграмата превишава зададената максимална дължина, тогава примитивът по премълчаване разглежда това като грешна ситуация.
- Флагове, определящи поведението на системния примитив (в нашия случай те ще се задават равни на 0).

- Указател към структурата, в която при необходимост може да бъде записан адреса на сокета на изпращача. Ако този адрес не е нужен, тогава може да се посочи стойността NULL.
- Указател към променлива, съдържаща максимално възможната дължина на адреса на изпращача. След връщането от системния примитив в нея ще бъде записана фактическата дължина на структурата, съдържаща адреса на изпращача. Ако предишният параметър има стойност NULL, тогава и този параметър може да има стойност NULL.

Системният примитив `recvfrom()` по премълчаване се блокира, щом отсъстват приети дейтаграми, докато не се появи дейтаграма.

При възникване на грешка той връща -1, при нормална работа- дължината на приетата дейтаграма.

Заглавни файлове:

- **<sys/socket.h>** - основни функции за работа със сокети и базови структури от данни
- **<netinet/in.h>** - структури от данни, специфични за мрежовите сокети
- **<sys/un.h>** - структури от данни, специфични за локалните сокети
- **<arpa/inet.h>** - функции за манипулиране с IP адреси
- **<netdb.h>** - функции за преобразуване имената на протоколите и хостовете в числови стойности (в това число и DNS заявки)

Алтернативата TCP – UDP позволява на програмиста гъвкаво и рационално да използва предоставените ресурси, отчитайки конкретните възможности и потребности

- Сокетите позволяват да се представи мрежовия интерфейс като просто устройство за вход–изход и да се работи с него по начин, подобен на работа с обикновен файл.
- Понятието сокет не се ограничава само в рамките на TCP/IP.
- Сокетите са станали стандарт де-факто.
- Във версията BSD 4.3. на системата UNIX сокетите са реализирани в ядрото. Във версията System V Release 4, сокетите са реализирани като библиотека-надстройка над TLI (Transport Level Interface).

New address family: AF_INET6

New address data type: *New address structure:*

```
in6_addr
struct in6_addr {
    uint8_t  s6_addr[16];
};
```

```
struct sockaddr_in6 {
    uint8_t      sin6_len;
    sa_family_t  sin6_family;
    in_port_t    sin6_port;
    uint32_t     sin6_flowinfo;
    struct in6_addr sin6_addr;
};
```


Функции за преобразуване на IP адреси

Стандартът POSIX 1003.1-2001 препоръчва вместо функцията `inet_aton()` да се използва функцията `inet_pton`, понеже тя поддържа както IPv4, така и IPv6:

```
#include <sys/types.h>
```

```
#include <sys/socket.h>
```

```
#include <arpa/inet.h>
```

```
int inet_pton(int af, const char *src, void *dst);
```

af: AF_INET (dst: struct in_addr*), AF_INET6 (dst: struct in6_addr*)

Функцията `inet_pton()` преобразува IP адрес, задаван с аргумента `src`, от стрингов формат в мрежова последователност на байтовете в съответствие със зададеното семейство адреси `af`.

Стандартът POSIX 1003.1-2001 препоръчва вместо функцията `inet_ntoa()` да се използва функцията `inet_ntop`, понеже тя поддържа както IPv4, така и IPv6:


```
#include <sys/types.h>
```

```
#include <sys/socket.h>
```

```
#include <arpa/inet.h>
```

```
const char *inet_ntop(  
    int af, const void *src, char *dst, size_t cnt);
```

af: AF_INET (src: struct in_addr*), AF_INET6 (src: struct in6_addr*)

Функцията `inet_ntop()` преобразува IP адрес, задаван с аргумента `src`, от мрежова подредба на байтовете в стрингов формат. Полученият ASCIIZ стринг се записва в зададения от потребителя буфер `dst`.

Функции за работа с БД на възлите в мрежата (DNS)


```
#include <netdb.h>
#include <sys/socket.h>
struct hostent *gethostbyname(const char *cp);
struct hostent *gethostbyaddr(
    const char *addr, int len, int type);
```

За преобразуване на доменното име в IP адрес се използва функцията `gethostbyname`.

Функцията търси в БД на възлите (DNS) информация за посочения хост. За `gethostbyname()` хостът се задава с име на домейн или с IP адрес в стрингов формат.

Тази функция получава името на хоста и връща указател към структура с неговото описание `hostent`.

За `gethostbyaddr()` хостът се задава с IP адрес в бинарен вид (`addr`), вторият аргумент определя дължината на адреса, а третият е `AF_INET` или `AF_INET6`.


```
struct hostent {  
    char *h_name;          /*официално име на хоста*/  
    char **h_aliases;      /*масив с псевдоними*/  
    int h_addrtype;        /*тип на адреса - AF_INET*/  
    int h_length;          /*дължина на адреса в байтове*/  
    char **h_addr_list;    /*масив с адреси*/  
};
```

Масивите `h_aliases` и `h_addr_list` са ограничени от елемент със стойност 0. Адресите се съхраняват в мрежова подредба на байтовете. Функциите `gethostbyname()` и `gethostbyaddr()` връщат указател към структура, помещвана в областта с данни на ядрото на ОС. Ако за `gethostbyname()` в качеството на параметър се зададе IP адресът на хоста, тогава той ще се копира в полето `h_name` (няма да се изпълни DNS заявка). Ако се налага да се получи името на домейна от IP адреса, използвайте `gethostbyaddr()`.

Функции за работа с БД за информация за мрежовите услуги

```
#include <netdb.h>
struct servent *getservbyname(
    const char *name, const char *proto);
struct servent *getservbyport(
    int port, const char *proto);
```

Функцията `getservbyname()` търси в БД (`/etc/services`) информация (номер на порта) за зададената мрежова услуга. Функцията `getservbyport()` връща информация за мрежовата услуга според номера на нейния порт (`port` - в мрежова подредба на байтовете).

Функции за работа с БД за информация за протоколите


```
#include <netdb.h>

struct protoent *getprotobyname(const char *name);
struct protoent *getprotobynumber(int proto);

struct protoent {
    char *p_name;        /*официално име*/
    char **p_aliases;    /*псевдоними*/
    int p_proto;         /*номер на протокола*/
};
```

Структурата `servent` представя запис за дадена услуга:


```
struct servent {  
    char *s_name;    // официалното име на услугата  
    char **s_aliases; // масив от стрингове, съдържащи псевдоними  
                    // (алтернативни имена на услугата), завършващи с 0  
    int s_port;      // номер на порт в network byte order  
    char *s_proto;   // име на протокол  
}
```

```
struct servent *getservent(void);  
struct servent *getservbyname(const char *name, const char *proto);  
struct servent *getservbyport(int port, const char *proto);
```

Функцията `getservent` прочита следващия ред от файла `/etc/services` и връща структура `servent`, описваща тази услуга. Ако се налага, файлът `/etc/services` първо се отваря за четене.

Четири типа данни, отнасящи се до мрежите

Тип на данните	Файл	Структура	Функции за търсене по ключ
възли	/etc/hosts	hostent	gethostbyaddr, gethostbyname
мрежи	/etc/networks	netent	getnetbyaddr, getnetbyname
протоколи	/etc/protocols	protoent	getprotobyname, getprotobynumber
услуги	/etc/services	servent	getservbyname, getservbyport

За всеки от четирите типа данни съществува собствена структура (изисква се включване на `<netdb.h>`). За всеки от четирите типа са определени три функции: `getXXXent` (чете следващия запис във файла и при необходимост затваря файла), `setXXXent` (отваря файла, ако все още не е отворен и преминава в началото на файла) и `endXXXent` (затваря файла). За всеки от четирите типа данни има функции за търсене по ключ (keyed lookup). Те последователно преминават през файла като извикват `getXXXent` и търсят елемент, съвпадащ с аргумента. Търсенето по ключ има вида: `getXXXbyYYY` (като `gethostbyname` и `gethostbyaddr`).


```
#include <unistd.h>
```

```
int gethostname(char *hostname, size_t size);
```

Функцията *gethostname* се използва за получаване името на локалния хост. После то може да се преобразува в адрес с помощта на *gethostbyname*. Така можем да получим адреса на машината, на която се изпълнява нашата програма.

```
#include <sys/socket.h>
```

```
int getpeername(int sockfd, struct sockaddr *addr, int *addrlen);
```

Функцията *getpeername* позволява да се научи адреса на сокета на отдалечената страна. Тя получава дескриптора на сокета, съединен с отдалечения хост и записва адреса на този хост в структура, към която сочи *addr*. Фактическият брой записани байтове се разполага според адреса *addrlen* (като там следва да стои размера на структурата *addr* преди извикването на *getpeername*). Полученият адрес при необходимост може да се преобразува в стринг, използвайки *inet_ntoa* или *gethostbyaddr*.

Функцията **getsockname** по предназначение е обратна на *getpeername* и позволява да се определи адреса на сокета на локалната страна.

struct netent ***getnetbyname** (const char *name)

функцията *getnetbyname* връща информация за мрежа, именувана с name.

struct netent ***getnetbyaddr** (long net, int type)

Функцията *getnetbyaddr* връща информация за мрежа от зададен тип с номер net.

може да се преглежда база от данни за мрежите, използвайки setnetent, getnetent, и endnetent.

Тези функции не са предназначени за повторно използване.

void setnetent (int stayopen)

функцията отваря базата от данни за мрежите.

Ако аргументът stayopen е различен от нула, тя установява флага така, че последващите обръщения към *getnetbyname* или *getnetbyaddr* да не затварят базата данни.

Така ако се извикват тези функции многократно се избягва повторно отваряне на базата данни за всяко обръщение.

struct netent *getnetent (void)

функцията връща следващия вход в базата данни за мрежите.

void endnetent (void)

функцията затваря базата данни за мрежите.

Четене или установяване на параметри, свързани със сокета

Функции `getsockopt` и `setsockopt`


```
#include <sys/socket.h>
```

```
int getsockopt(int sockfd, int level, int optname, void *optval, socklen_t  
*optlen);
```

```
int setsockopt(int sockfd, int level, int optname, const void *optval,  
socklen_t optlen);
```

И двете функции връщат 0 при успех и -1 при грешка.

optname и всички посочени параметри без промяна се предават за интерпретация на съответстващия модул на протоколите.

sockfd - задава дескриптора на сокета;

level - определя кода, с който да се интерпретира параметъра;

optval - указател към променлива, от която се извлича новата стойност на параметъра с помощта на функцията *setsockopt* или в която се съхранява текущата стойност на параметъра с помощта на функцията *getsockopt*; Размерът на тази променлива се задава от последния аргумент.

Някои параметри на сокетите за функциите getsockopt и setsockopt

level	optname	get	set	описание
SOL_SOCKET	SO_RCVBUF	*	*	размер на вх.буфер
	SO_SNDBUF	*	*	размер на изх.буфер
	SO_RCVLOWAT	*	*	min p-p на вх.буфер
	SO_SNDLOWAT	*	*	max p-p на изх.буфер
	SO_BROADCAST	*	*	разрешава broadcast
	SO_DEBUG	*	*	разрешава debug
IPPROTO_IP	IP_TTL	*	*	време на живот
	IP_TOS	*	*	TOS